

[Hans Thyge Jacobsen.]

Denne Situation paa det kirkepolitiske Omraade kan det danske Socialdemokrati simpelthen ikke være bekendt. Maaske føles den ogsaa pinlig af visse Medlemmer af Socialdemokratiet, f. Eks. maaske af den højtærede Undervisningsminister, Hr. Borgbjerg, der i dette Forhold har ydet et meget stort Arbejde, som jeg kun kan anerkende, saaledes som mange har gjort det før mig, men som nu maa se det standset, udsat paa ubestemt Tid, hensmuldrende, maaske spildt. Nu ved jeg jo, at den højtærede Undervisningsminister — for jeg har selv hørt det en Gang fra Tilhørerpladserne i dette høje Ting — betegner sig som en stor Opportunist, og derfor vil jeg ogsaa til Slutning tilde mig at rette en særlig Appel til de yngre Medlemmer indenfor Socialdemokratiets Rigsdagsgruppe. Mon ogsaa den yngre Del af Gruppen er saaledes skolet i Opportunisme, at de i Virkeligheden kan føle nogen Tilfredsstillelse ved denne fuldkommen haabløse Situation, ved dette Dødvande, som man paa kirkepolitisk Omraade er kommet ind i? Hvordan er det med de Herrers Program? Lyder det ikke stolt og klingende som en Fanfare: Adskillelse af Stat og Kirke? Og hvad er det saa, vi ser? Ikke Antydning af Adskillelse, men Udsættelse paa ubestemt Tid, Hensmuldren — alt det, som gaar lige stik mod et saa stolt og virkelig maaltbevidst Program-punkt som det, Socialdemokratiet har paa dette Omraade. Skal vi — det er min Appel til de yngre Medlemmer af Gruppen — i den kommende Tid se Forholdene paa det kirkelige Omraade være beherskende af den Trangbrystethedens, af den Sølledhedens Triumf, som er indvarslet her med den højtærede Kirkeministers Udtalelser, eller skal vi se, at de Herrer holder fast ved deres Program og i Fællig skaber Fremskridt og Udvikling paa disse Omraader? Det er Spørgsmaalet, jeg stiller det, og de Herrer har Anledning til at svare.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen har Ordet for en kort Bemærkning.

A. C. Mortensen: Jeg blev meget for-bavset ved at høre, at det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen var saa vred over den Tale, Kirkeministeren holdt i Viborg i Sommer. Kirkeministeren talte ved et stort Møde, der var indvarslet af Stiftets Menighedsraad, og der var et meget stort Antal Mennesker til Stede. Det var ikke første Gang, denne Forsamling havde kaldt paa Kirkeministeren; den havde ogsaa

kaldt paa ham forrige Gang, han var Kirke-minister, og den kaldte netop paa ham, fordi man syntes godt om hans Tale. Jeg har talt med mange af de Folk, men jeg har endnu ikke truffet nogen, der var utilfreds med den Tale, Ministeren holdt for disse Menigheds-raad. Tværtimod, jeg har forstaaet det saaledes, at de allesammen var særdeles godt tilfredse, og at de heller ikke havde noget imod, at Ministeren havde manet dem til Sparsommelighed, thi det erkender de jo allesammen, at Udgifterne stiger saa stærkt, at det kan behøves.

Maa jeg ikke med det samme i Anled-ning af den megen Tale om, at det er saa uheldigt, at i en Del Præsteembeder har Præsten 3 Kirker, gøre opmærksom paa, at i den Kreds, som baade det ærede Medlem og jeg er opstillet i, var der for faa Aar siden Stemning for at faa rejst en ny Kirke i en Stationsby. En mindre Kreds afholdt et Møde, hvor jeg var anmodet om at komme til Stede, og Sognets Præst var ogsaa til Stede. Han havde i Forvejen 3 Kirker at bære, og han erklærede da overfor denne Forsamling, at med de Befordringsmidler, vi har nu, vilde det udmærket kunne lade sig gøre for ham at bestride fire Kirker. Han nøjedes ikke med at sige det, men i det Andragende, der blev indgivet til Mini-steriet, sendte han en skriftlig Indstilling om; hvordan det kunde lade sig gøre. Og foruden de tre Kirker, han har, og den fjerde, som han var villig til at bestride, bestrider han et Provsteembede.

Sneum: I sin Tale forleden her i Tinget fremdrog min Partifælle det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen paa virk-ningsfuld Maade Beskæftigelsesproblemet som det centrale i vort Lands økonomiske Politik, og han pegede paa, at Arbejds-løsheden ingeniunde var forbi. Deri er jeg ganske enig med ham. Ikke alene i Hoved-staden og i de fleste Købstæder er Beskæf-tigelsesproblemet aktuelt, men ogsaa ude i Landkommunerne mærkes det i høj Grad, og det nytter ikke at lukke Øjnene og tro, at det hele gaar nok af sig selv.

Dansk Erhvervsliv har Krav paa enhver ansvarlig Mands og Kvindes Interesse, og hvis denne Interesse virkelig var til Stede, vilde meget ogsaa se anderledes og bedre ud, end det gør i dette Øjeblik. Beskæf-tigelsesproblemet vilde da være nærmere sin Løsning, end det er, og Arbejdsløsheden vilde paa den Maade svinde betydeligt. Man har fra visse Sider den ensidige Op-fattelse, at Landbruget er vort Lands eneste og vigtigste Erhverv, og man vil ikke ind-